

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **M. L.**, st. přísl. Ukrajina, zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2019, č. j. KRPA-59882-10/ČJ-2019-000022-ZSV, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 13 A 16/2019 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni bylo rozhodnutím Služby cizinecké policie ze dne 8. 4. 2010 uloženo správní vyhoštění z území České republiky na 2 roky. Rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2011 bylo následně žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 4 roky. Dne 26. 1. 2012 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o udělení azylu. Žalobkyni azyl udělen nebyl, přičemž dne 25. 3. 2013 byla Nejvyšším správním soudem její kasační stížnost, týkající se neudělení azylu, odmítnuta pro nepřijatelnost.

[2] Dne 8. 2. 2019 byla vyslána policejní hlídka na adresu protialkoholní záchytné stanice ke kontrole žalobkyně. Ta na výzvu nepředložila žádný doklad totožnosti, načež byla zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky,

a bylo s ní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a písm. c) bodu 1. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Při výslechu před žalovanou dne 8. 2. 2019 žalobkyně mimo jiné uvedla, že je rozvedená a má dvě děti ve věku 27 a 28 let, které žijí v České republice. Od roku 2009 pobývá nepřetržitě na území České republiky. V současné době nemá v žádném členském státě povolen pobyt ani podanou žádost k pobytu. Na území České republiky zůstala, protože na Ukrajině nikoho nemá, rodiče již zemřeli. Když jí bylo uděleno správní vyhoštění, nevycestovala, protože se bála jet na Ukrajinu; v roce 2012 proto požádala o azyl. Rok a půl chodila na „prodlužování azylové kartičky“ a pak jí řekli, že už jí nic prodlužovat nebudou, a poslali ji pryč. Pracovala brigádně v různých restauracích. Je si vědoma skutečnosti, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Cestovní doklad nemá od té doby, kdy jí byl ukraden (tzn. od roku 2009). Pokusila se vyřídit si nový doklad, ale na zastupitelském úřadě Ukrajiny jí ho odmítli vyhotovit. Je si vědoma i toho, že jí může být uloženo správní vyhoštění. Na území České republiky bydlí v garsonce v Praze – Řepích, přesnou adresu si nepamatuje; již 4 roky tam žije s přítelem polské státní příslušnosti jménem Jan, jeho příjmení si nepamatuje. Na území České republiky nepáchala žádnou trestnou činnost, nepracuje zde, zdravotní pojištění nemá. Nestará se o žádnou osobu ani nemá žádnou vyživovací povinnost. Nemá zde žádné závazky, pohledávky, dluhy, ani žádný majetek. Na Ukrajině vlastní byt, který pronajímá. Ukončení jejího pobytu by vadilo jejím dětem. V současné době nemá dostatek prostředků na bydlení ani k vycestování; k pobytu tu není přihlášena. Na dotaz žalované, zda má nějaké překážky nebo důvod, proč by nemohla vycestovat na Ukrajinu, uvedla, že se bojí vycestovat na Ukrajinu kvůli politické situaci. Na konkrétní dotaz, co jí na Ukrajině hrozí, však odpověděla, že jí na Ukrajině nic nehrozí. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje na Ukrajinu dobrovolně. Je závislá na alkoholu, ale neléčí se.

[3] Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 8. 2. 2019 je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné. Rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2011, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce 4 roků dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, přičemž podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že se na ni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. V záhlaví uvedeném rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu trvání jejího zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované o zajištění bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V ní namítala, že se správní orgán nedostatečně zabýval možným zásahem do jejího rodinného a soukromého života. V České republice žije od roku 1997. Již čtyři roky zde žije a bydlí se svým přítelem v pevném, intenzivním vztahu. Má zde také všechny přátele a rodinné zázemí, včetně svých dvou dětí, které mají v ČR trvalý pobyt; dcera se chystá žádat o české občanství. Žije zde rádným životem, trestnou činnost nepáchá. Není pravda, že se svůj pobyt nesnažila legalizovat, pobývala zde několik let legálně. V řízení o mezinárodní ochraně ji zastupoval právník, který ji neinformoval o skutečnosti, že její žádost o azyl bude zamítnuta a že se má dostavit pro výjezdní příkaz. Když jí na OAMP odmítali prodloužit cestovní průkaz, nevěděla, jak svou situaci řešit. Na Ukrajinu se bála vrátit kvůli nepříznivé politické situaci. Má za to, že je rodinným příslušníkem občana EU, protože nebude možné rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat. Správní orgán pochybil, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaná také nesprávně vyhodnotila možnost uložení mírnějších opatření, nemá důvod se domnívat, že by žalobkyně mařila případnou realizaci správního vyhoštění. Žalovaná dále v rozhodnutí dostatečně neuvedla svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého

pokračování

ze specifických úkonů; navíc vůbec nepřihlédla k individuální situaci žalobkyně, když nezohlednila, že žalobkyně byla ztotožněna podle otisku prstů. Nebylo tedy třeba ověřovat její totožnost a přinejmenším o tuto dobu měla být zkrácena předpokládaná doba zajištění. K žalobě přiložila žalobkyně svůj doklad totožnosti s fotografií.

[5] Městský soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí o zajištění, neshledal však žádné pochybení žalované. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou. Námitky žalobkyně o existenci trvalého partnerského vztahu přitom považoval za nevěrohodné, neboť je vyloučeno, že by si žalobkyně nevzpomněla na příjmení svého partnera, ani na adresu, kde spolu mají bydlet. V době vydání správního rozhodnutí tak nebylo postaveno najisto, že je žalobkyně rodinnou příslušnicí občana EU, ani že by zásah do jejího soukromého a rodinného života byl nepřiměřený. V rámci řízení o zajištění cizince je nadto ohledně soukromého a rodinného života prováděna pouze předběžná úvaha. V projednávané věci navíc před vydáním rozhodnutí o zajištění již bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle kterého je vycestování žalobkyně možné, a také rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně z území členských států EU na dobu 4 let, kde se žalovaná zabývala i zásahem do jejího soukromého a rodinného života, a to i ve vztahu k jejím dětem. Navíc již ze skutečnosti, že bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí o správním vyhoštění, a že neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky byl i přes uložená správní vyhoštění dlouhodobý, vyplývá významná pravděpodobnost, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů a na tom, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním, převáží nad právem žalobkyně na zachování soukromého a rodinného života.

[6] Městský soud také uvedl, že žalovaná nepochybila, jestliže blíže nezjišťovala, zda žalobkyně žije v trvalém partnerském vztahu s občanem Evropské unie. V krátkém časovém úseku k vydání rozhodnutí o zajištění totiž tak důkladné prošetření jejího tvrzení není možné. K tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 250/2015 - 51, z nějž mimo uvedené vyplývá, že překážky správního vyhoštění „*musí být zřejmé a správní orgán se jimi při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zabývá a posuzuje je pouze předběžně a subsidiárně.*“ Z těchto důvodů městský soud neprovedl důkaz čestným prohlášením partnera žalobkyně přiloženým k žalobě. Dále městský soud uvedl, že otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně se žalovaný podrobně zabýval na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí a dostatečně a srozumitelně objasnil, proč se rozhodl žádné ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Městský soud pak ve shodě s žalovaným neshledal v případě žalobkyně okolnosti, které by umožňovaly uložení takového opatření, a konstatoval, že by jeho uložení zjevně mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Námitky žalobkyně ohledně viny jejího právního zástupce stran její nevědomosti o nelegálním pobytu pak jdou podle městského soudu k tíži žalobkyně. Jak navíc plyne z protokolu žalovaného o výslechu žalobkyně ze dne 8. 2. 2019, této skutečnosti si žalobkyně zjevně byla vědoma.

[7] K námitce nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů městský soud odkázal na stranu 5 odůvodnění správního rozhodnutí, které označil za plně dostačující a přesvědčivé. Uvedl také, že „*[v]zhledem k tomu, že žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl k dispozici žádný doklad žalobkyně, není pochybením, jestliže žalovaný počítal i s dobou, již zabere ověření totožnosti žalobkyně.*“ Vzhledem k tomu, že při svém rozhodování je soud vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, městský soud neprovedl ani důkaz kopiemi dokladů totožnosti, jež žalobkyně přiložila k žalobě. Soud také podotkl, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech státních příslušníků třetích zemí (včetně Ukrajiny) bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena doba zajištění 90 dnů. Dále městský soud konstatoval, že žalovaná v dostatečném rozsahu zjistila skutkový stav věci a na jeho základě

přijala odpovídající právní závěry, a že výčet nejrůznějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalované dojít nelze považovat za žalobní body.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost formálně z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Podle stěžovatelky se městský soud řádně nezabýval námitkou, že žalovaná nezdůvodnila a nezabývala se tzv. reálným předpokladem vyhoštění, který by měl být podmínkou každého zbavení svobody cizince, na který dopadá článek 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a přijímací směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu). Tuto povinnost dle stěžovatelky dovodila i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). Je však zcela zřejmé, že správní orgán nijak neověřil existenci dlouhodobého partnerského vztahu s občanem Evropské unie a přes její tvrzení a vědomosti o jejím zdravotním stavu ji označil za nedůvěryhodnou osobu. V dané situaci přitom stačilo například vyžádat si kontakt na jejího partnera a vyslechnout jej.

[10] Stanovení zajištění v délce 90 dní stěžovatelka považuje za rozporné s čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. K tomu stěžovatelka odkázala na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Chibikov v. Bulbarsko*, č. 38822/97 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, č. 2780/2013 Sb. NSS. Uvedla, že ke kontrole zákonnosti zbavení svobody dochází v ČR primárně v souvislosti s vydáním správního rozhodnutí o zajištění nebo povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Proti takovému rozhodnutí je každý cizinec oprávněn podat žalobu, o které musí soud rozhodnout do 7 pracovních dnů. Tím je dosaženo urychlenosti soudního přezkumu zajištění a jeho kompatibility s čl. 5 odst. 4 Úmluvy z tohoto hlediska. Zajištěním stěžovatelky na 90 dnů však správní orgán *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění již nemohla proběhnout. Je pravda, že zákon o azylu nechává na uvážení správního orgánu, na kolik dnů se rozhodne délku zajištění určit, takové určení však vždy musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z evropského i mezinárodního práva, včetně požadavku periodické soudní kontroly zajištění. V daném kontextu má stěžovatelka také za to, že městský soud pochybil, nepřihlédl-li k čestnému prohlášení a kopiím dokladů totožnosti, které přiložila k žalobě; z důvodu efektivního naplňování čl. 5 odst. 4 Úmluvy je totiž třeba přihlížet i k novým skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. V daném případě se dokonce ani nejedná o nové skutečnosti, ale pouze o vyvrácení závěru správního orgánu, který stěžovatelku označil za nevěrohodnou osobu, na základě čehož nepřistoupil k uložení mírnějších opatření.

[11] Stěžovatelka má dále za to, že napadený rozsudek je nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Správní orgán měl dle jejího názoru přistoupit k použití jednoho ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Z tvrzení stěžovatelky, jak je zaznamenáno v protokolu, je totiž zřejmé, že má na území České republiky pevné a trvalé rodinné vazby, kdy zde již po čtyři roky sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. V dané situaci nemůže obstát argumentace městského soudu obsažená v odst. 17 napadeného rozsudku, dle které je zcela iluzorní představa, že se žalovaný bude v tak krátké době, kdy o zajištění musí rozhodnout, prověřovat, zda je stěžovatelka v dlouhodobém vztahu s občanem Evropské unie. Stěžovatelka byla zajištěna v ranních hodinách dne 8. 2. 2019, ještě týž den bylo vydáno rozhodnutí o zajištění, přestože neuplynula ani polovina

pokračování

stanovené doby k vydání rozhodnutí o zajištění, která podle § 27 zákona o Policii ČR činí 48 hodin. Je tak zcela zřejmé, že žalovaný správní orgán mohl a měl stěžovatelce poskytnout více času k poskytnutí potřebných údajů a její adrese pobytu a příjmení partnera, případně požádat stěžovatelku o jeho kontaktování k prokázání jejích tvrzení.

[12] Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.); dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka nejprve namítala, že se městský soud řádně nevypořádal s její námitkou, podle které se žalovaná dostatečně nezabývala tzv. reálným předpokladem vyhoštění. Tuto žalobní námitku přitom stěžovatelka odůvodnila skutečností, že žalovaná neověřila její tvrzení o existenci dlouhodobého partnerského vztahu s občanem Evropské unie.

[16] Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, či rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS).

[17] Námitkou stěžovatelky o neověření existence jejího dlouhodobého partnerského vztahu s občanem Evropské unie se městský soud zabýval v odstavcích 14 až 17 napadeného rozsudku. Tvrzení o existenci tohoto vztahu přitom shledal nevěrohodným, neboť je podle něj vyloučeno, aby si stěžovatelka nevzpomněla na příjmení svého partnera, ani na adresu, kde spolu mají bydlet. V době vydání rozhodnutí tak podle městského soudu nebylo postaveno na jisto, že by stěžovatelka byla rodinnou příslušnicí občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky byl nepřiměřený. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a to z následujících důvodů.

[18] Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[z]a rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu“. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky“.

[19] Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musí tedy splňovat dvě podmínky. Jednak s ním musí mít trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, jednak s ním musí žít ve společné domácnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obě tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek přitom spočívá na cizinci (viz např. rozsudky ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010 - 76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, či ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 - 37).

[20] Je tedy zřejmé, že žalovaná nebyla povinna z vlastní iniciativy ověřovat tvrzení stěžovatelky o existenci trvalého partnerského vztahu s občanem Evropské unie, jelikož důkazní břemeno ohledně tohoto tvrzení leželo právě na stěžovatelce. Ta přitom existenci vztahu nikterak nedoložila, ani se o to nesnažila. Za situace, kdy stěžovatelka nebyla schopna se rozpomenout ani na příjmení partnera, ani na adresu, kde mají sdílet společnou domácnost - což je dle Nejvyššího správního soudu v případě pevného a intenzivního partnerského vztahu trvajících přes čtyři roky nemyslitelné - nelze považovat její tvrzení za věrohodné.

[21] V projednávaném případě tak nebylo postaveno na jisto, že by stěžovatelka byla rodinnou příslušnicí občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť toto své tvrzení nikterak neprokázala. Ani z dalších tvrzení stěžovatelky pak nevyplývalo, že by zásah do jejího soukromého a rodinného života byl nepřiměřený. Okolnosti týkající se cizincova soukromého a rodinného života (včetně čistě subjektivního vnímání zásahu do soukromého a rodinného života) jsou známy výlučně cizinci samotnému a nemůže být povinností správního orgánu, aby za cizince tyto skutečnosti domýšlel (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 Azs 72/2018 - 22). Stěžovatelka měla možnost při výslechu sdělit všechny skutečnosti, které považovala za podstatné. Uvedla přitom, že má na území České republiky dvě dospělé děti, ke kterým nemá žádnou vyživovací povinnost a nežije s nimi ve společné domácnosti. Tato skutečnost sama o sobě však nepředstavuje překážku vycestování. Pokud jde o vztah s těmito dětmi, k tomu stěžovatelka žádné podrobnosti nesdělila a pouze uvedla, že by její vycestování dětem vadilo.

[22] Na druhou stranu stěžovatelka opakovaně porušovala právní předpisy České republiky, když vědomě pobývala na zdejším území bez pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu celkem 2099 dnů. Nadto již před vydáním rozhodnutí o zajištění stěžovatelky bylo vydáno jak závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, podle něhož vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné, tak i rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky z území členských států EU na dobu 4 let, kde se žalovaná zabývala zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky, a to i ve vztahu k jejím dvěma dětem.

[23] S ohledem na uvedené skutečnosti má tedy Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovanou a s městským soudem za to, že v posuzovaném případě nebyla prokázána existence skutečností, pro něž by zajištění stěžovatelky mohlo mít nepřiměřený dopad do jejího soukromého nebo rodinného života, ani jiných okolností, které by bránily jejímu vycestování. Námitku stěžovatelky proto považuje za nedůvodnou.

[24] Pokud jde o námitku týkající se rozporu stanovené délky zajištění stěžovatelky s čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy, tou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, jelikož byla uplatněna poprvé až v kasační stížnosti. Řízení o kasační stížnosti jakožto mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu je totiž řízením, v jehož průběhu je zdejším soudem přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu krajského (zde městského) soudu. Jelikož rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody či skutečnosti nastalé

pokračování

až po vydání napadeného rozhodnutí (viz § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s.). To je též jedním z důvodů, proč Nejvyšší správní soud zpravidla neprovádí dokazování a rozhoduje bez jednání, pouze na základě obsahu příslušných spisů (viz § 109 odst. 2 s. ř. s.). Tato námitka proto není přípustná.

[25] Námitku, že městský soud pochybil, pokud nepřihlédl k čestnému prohlášení a kopiím dokladů totožnosti, které stěžovatelka přiložila k žalobě, pak Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Jak správně uvedl městský soud, při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. lze přistoupit pouze ve zcela výjimečných případech a za určitých podmínek, které však v daném případě nenastaly (v podrobnostech viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65). Ani v tomto ohledu proto městský soud nepochybil.

[26] K námitce nesprávného vyhodnocení možnosti uložení mírnějších opatření městským soudem Nejvyšší správní soud předně uvádí, že s touto žalobní námitkou se městský soud vypořádal v odstavcích 18 a 19 napadeného rozsudku, nikoli v odstavci 17, jak uvádí stěžovatelka. Její kasační argumentace se tak mýjí s podstatou vypořádání uvedené námitky městským soudem. Městský soud přitom dospěl k závěru, že žalovaná se s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování stěžovatelky dostatečně vypořádala a její skutkové a právní závěry jsou jasně zřejmé a přezkoumatelné. Ve shodě s žalovanou pak dospěl k závěru, že u stěžovatelky nenastaly okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatelka při výslechu dne 8. 2. 2019 sice uvedla, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje na Ukrajinu dobrovolně, nicméně její dosavadní chování svědčí o nedůvěryhodnosti tohoto tvrzení a o tom, že uložení zvláštního opatření by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Ani poslední kasační námitku proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

IV. Závěr

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto jí podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků řízení.

[29] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatelky, který jí byl soudem ustanoven k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], spočívající v doplnění kasační stížnosti. Za tyto úkony mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], které se zvyšují o 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za dva úkony právní služby náleží 6 800 Kč. Jelikož ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 1 428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 8 228 Kč. Tato

částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. ledna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu